

Ruh Nakkaşı

– İbrahim Kilik · 23 Kasım 2009

Elif'in özünde nakış, elif kitapta içbakış.
A da Z de aynı mana elifsiz yaz bir kara kış.

Alfabenin her harfi gül, okuyunca güler gönül.
Bir harf kırk yıl hatırlıdır, öğretmene vefa ödül.

Birleşir de gözle gönül, yüreklere kanat olur.
Bırakmaz ki öğretmenim bizim için çile solur.

Yağmur olur çölümüze, usaredir gülümüze.
Karanlığı asla sevmez ışık verir yolumuza.

Bir elif der bir de be der, edep yavrum hep edep der.
İki ara bir derede, yılmaz asla hakkı söyler.

Hem okur o hem de yazar, sabırlıdır çok az kızar.
Bir şefkat anıttır hep yüreğinden sevgi sızar.

Kin gütmeyi bilmez asla, geçer dostluk denen fasla.
Oku emrine mutidir, derya katreye kıyasla.

Kâh Yunus'tur kâh Mevlana, sapmaz yalana dolana.
Kullara kul olmaz ki o ,kulluğu hep bir olana.

Oku öğren üzme onu, yoktur ilmin bil ki sonu.
Hıra'da aldığın emir, olsun sana gerçek konu.

Oku, "oku seni yaratan Rab'bının adıyla.
Selam gönder Medine'ye, has kuşların kanadıyla.

İpek dokur ruhlara o, değil kaygısı ekmek aş.
Yokluk çeker, çile çeker o dur soy ruhlara nakkaş.

Ankara, 23.11.2009 İ.K